

prism

ห้ามส่งเสียงดัง ระวังเป็นศพ!

위 층 집

พักซ็องซัน, ขุนจาย็อง, ย็งซูรย็อน และคิมแจฮี
เขียน

มินตรา อินทรรัตน์
แปล

“จึ้นเหรอคะ จึ้นขอจึ้นยืมหนังสือบ้างได้ไหม
อยากให้ช่วยแนะนำหน่อยค่ะว่าเรื่องไหนสนุก จึ้นไม่เคยอ่านนิยายสืบสวน
สักเท่าไร ถ้าจะเขียนบทละครลึกลับต้องอ่านเยอะๆ ใช่มั้ยคะ”
“เอ่อ ผมอ่านอีบุ๊กหรือนิยายในอินเทอร์เน็ตนะคะ
เลยไม่ค่อยมีหนังสือเป็นเล่ม”

- คิมแจฮี

การอ่านดีจึราก็ดีสิ

คำนำสำนักพิมพ์

เรื่องเสียงรบกวนถือเป็นปัญหาที่ไม่เข้าใครออกใคร และหากไม่เจอกับตัวก็คงไม่รับรู้ถึงผลกระทบได้อย่างเป็นที่ประจักษ์ เช่นเดียวกับเหล่าตัวละครของนักเขียนมากฝีมือทั้งสี่ท่าน พักซ็องชิน, ยุนจาย็อง, ยังซูรย็อน และคิมแจฮี ที่เสกสรรเรื่องราวและตัวละครเอกในเรื่องสั้นของตัวเองให้พบเจอกับความปั่นประสาทและเสียงรบกวนของเพื่อนบ้าน จากนั้นจึงได้เข้าไปพัวพันกับเหตุแปลกประหลาดและคดีฆาตกรรม

ซึ่งอาจทำให้คุณมองเพื่อนบ้านของคุณด้วยมุมมองที่ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป...

prism

คำนำผู้แปล

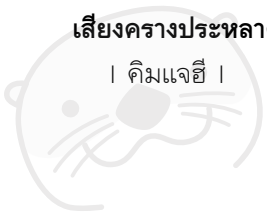
ปัญหาที่เกิดขึ้นเมื่อใช้ชีวิตอยู่ใต้ชายคาเดียวกับผู้อื่น มีให้เห็นบ่อยครั้งจนชินตา และบางครั้งก็ชวนให้คิดไปว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดาไปแล้วที่จะมีเหตุการณ์กระทบกระทั่งกับผู้ร่วมอาศัย เป็นครั้งคราว เราหงุดหงิด โมโหกับเสียงรบกวนหรือพฤติกรรมของเพื่อนบ้าน แต่น่าแปลกใจที่บางทีเรื่องเล็กๆ ที่เราไม่ทันได้ใส่ใจ กลับสร้างความรำคาญให้กับผู้อื่นได้เช่นกัน ยิ่งไปกว่านั้น หากอีกฝ่ายเป็นคนแปลกหน้าที่ไม่ได้คุ้นเคยกันเป็นกรณีพิเศษ ก็มีความเป็นไปได้ว่าปัญหาจะขาดการพูดคุยและยืดเยื้อบานปลาย

ในบรรดาผู้อาศัยที่ปรากฏตัวในหนังสือเล่มนี้ แต่ละคน ล้วนแล้วแต่มีเรื่องราวเบื้องหลังมากมายที่คาดไม่ถึง พอต้องมาเจอกับเพื่อนบ้านที่เรื่องเยอะไม่แพ้กัน เรื่องราวจึงยิ่งยุ่งเหยิง หากคุณผู้อ่านที่กำลังมีปัญหากับเพื่อนบ้านได้อ่านแล้ว ไม่แน่ว่า ปัญหาที่คุณประสบอยู่อาจกลายเป็นเรื่องเบาๆ ไปเลยก็ได้

มินตรา อินทรรัตน์

สารบัญ

ห้องชั้นบน	1
พักห้องขึ้น	
สงครามเสียงรบกวนจากชั้นบนในอพาร์ทเมนต์เคออส	95
ยูนจาย็อง	
ช่องว่างระหว่างเสียง	177
ย็องซูรย็อน	
เสียงครางประหลาดจากห้อง 506	247
คิมแจฮี	

กดอ่าน

ห้องชั้นบน

พักชิวชิว

ศึกแถวคัมยัย

‘จับเป็นแบบนี่ ต้องตายเพราะโรคประสาทอ่อนแรงแน่’

หญิงสาวทอดสายตามองหน้าจ่อ มีเพียงเคอร์เซอร์กะพริบอยู่บนจอขาวโพลนอันว่างเปล่า นาฬิกาบอกเวลาตีสอง บนโต๊ะทำงานกว้างขวางมีเบเกิลที่กินไม่หมดและถ้วยกาแฟเปล่าวางอยู่ดวงตาเรียวยาวและโหลลึกของหญิงสาวทั้งพรมัวทั้งแสบร้อน ปฏิทินตั้งโต๊ะวางอยู่ด้านขวาของโต๊ะทำงาน ตรงวันที่ 30 ตุลาคม มีปากกาลูกกลิ้งสีแดงวงล้อมรอบเอาไว้ ฮโยบีเป็นนักเขียนนิยายบนอินเทอร์เน็ต ส่วนใหญ่เขียนนิยายสยองขวัญที่เน้นเรื่องความชั่วร้ายมากกว่าความดี ซึ่งได้รับเสียงตอบรับจากนักอ่านดีพอตัวทีเดียว นี่เป็นเพียงอาชีพเดียวที่หญิงสาวซึ่งอีกหนึ่งเดือนให้หลังจะอายุครบยี่สิบปีทำเพื่อหาเลี้ยงชีพได้ด้วยตัวเอง ฮโยบีใช้นามปากกาในการเขียน นอกจากเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง จึงไม่มีใครรู้ชื่อจริงและอายุของเธอเลย เธอโชคดีได้ลงนิยายเรื่องใหม่ โดยมีเงื่อนไขว่าจะต้องส่งลิปตอนแรกในวันที่ 30 ตุลาคม เหลืออีกแค่

ยี่สิบวันก็จะถึงวันส่งต้นฉบับแล้ว ทว่าตอนนี้เธอยังเขียนไม่ออกเลยสักตัว

ฮโยบีใช้กำลังแขนหมุนล้อรถเข็นไปทางตู้เย็น ขาทั้งสองข้างที่อยู่บนรถเข็นปราศจากความรู้สึกใดๆ แต่ยั้งนั่งบนชักโครกในห้องน้ำเวลาทำธุระส่วนตัวได้อยู่ ต้องถือว่าเป็นโชคดีหรือเปล่านั้น

ห้องที่ฮโยบีอาศัยอยู่ในตึกแถวคิมยั้งซึ่งตั้งอยู่บริเวณชานเมืองของกรุงโซล

โครงสร้างอาคารเป็นรูปตัวอักษรเกาหลี ㄷ ประตูทางเข้ามีเพียงบานเดียวอยู่ทางซ้ายของอาคาร

มีป้ายผ้าที่เขียนว่า ‘เราไม่อยากนอนแล้วตายไม่รู้ตัว!’ ‘เสียงอันตรายจากตึกถล่ม ปกป้องชีวิตพวกเราด้วย’ ท่านผู้ว่าฯ ช่วยพวกเราด้วย’ แขนงอยู่ตามจุดต่างๆ ในความเป็นจริงตึกแถวแห่งนี้กำลังผุพังลงไปเรื่อยๆ ผมจึงมีรอยร้าวขนาดใหญ่ตัวอาคารเอนไปด้านหนึ่งถึงขนาดที่มองเห็นได้ด้วยตาเปล่า หากผนังถล่มเมื่อไรท่อแก๊สที่ติดอยู่ด้านหนึ่งของผนังจะระเบิดตามไปด้วย แม้จะมีป้ายระบุว่าสิ่งก่อสร้างนี้ปลอดภัยและว่ากันว่า มีคนมาตรวจสอบความปลอดภัยเดือนละครั้ง แต่ฮโยบีก็ไม่เคยเห็นคนพวกนั้นเลย แถมนกใกล้ๆ กันยังมีการก่อสร้างอาคารชื่อ รอยัลไลฟ์ทาวเวอร์ซึ่งเป็นทั้งอาคารพาณิชย์และที่พักอาศัยขนาดใหญ่อยู่พอดี เวลาที่รถดัมปีคันใหญ่วิ่งผ่าน ห้องของเธอจะสั่นสะเทือนราวกับเกิดแผ่นดินไหว เนื่องด้วยอาคารมีสภาพเช่นนี้ ห้องจึงมีขนาดกว้างขวางมากเมื่อเทียบกับราคา เพราะ

มีพื้นที่เกินสามสิบพ้อย¹ แถมมาพร้อมกับห้องใหญ่และห้องเล็ก
 อย่างละห้อง รวมถึงห้องเก็บของ ห้องนั่งเล่น ห้องน้ำ ไปจนถึง
 ระเบียง ข้อดีที่สุดคือในอาคารมีลิฟต์ แม้จะค้ำบ่อยๆ ก็ตาม
 และยังสามารถมองเห็นภูเขาได้จากหน้าต่างห้องของฮโยบี การจ่ายเงิน
 เท่านั้นแลกกับตึกแถวที่มีทั้งวิวภูเขาและลิฟต์เป็นเรื่องแม่แต่จะฝัน
 ยิ่งยากด้วยซ้ำ

ฮโยบีเปิดตู้เย็นหยิบขวดน้ำเปล่าที่สั่งมาจากอินเทอร์เน็ต
 เมื่อวาน บนชั้นหนังสือซึ่งครอบครองพื้นที่ส่วนใหญ่ในห้องนั่งเล่น
 และในบ้านเต็มไปด้วยหนังสือนิยายลึกลับสยองขวัญ

ตรงประตูหน้าบ้านมีภาชนะใส่อาหารที่สั่งเดลิเวอรี่มากิน
 วางไว้อย่างเรียบร้อย ด้านหนึ่งมีน้ำเปล่าที่มาส่องและอาหารกระป๋อง
 วางเรียงแถวซ้อนกันอย่างเป็นระเบียบ ประเทศเกาหลีใต้
 ในปี ค.ศ. 2021 ต่อให้ไม่ออกไปนอกบ้านก็ใช้ชีวิตอยู่ได้โดย
 ไม่อดตาย

ฮโยบียื่นมือขวาและนิ้วบ่อมไปหยิบยาเม็ดสีฟ้า แล้วกลืน
 ลงไปพร้อมกับน้ำ

ติง ติง ติง

‘ตึกดีน่านี่แล้ว ชั้นบนยังทำอะไรอยู่อีกนะ’

ติง ติง

เธอเริ่มจะหงุดหงิด

‘น้ำมันตีสองแล้วนะ! เงียบเสียบหน่อยเถอะ อย่าส่งเสียง
 ดังตึงตังลิ!’

¹ หน่วยวัดพื้นที่ของเกาหลี หนึ่งในพ้อยมีขนาดประมาณ 3.3 ตารางเมตร

เธออยากจะลุกพรวดจากรถเข็นแล้ววิ่งขึ้นไปตะโกนใส่ห้อง
ชั้นบนเสียเหลือเกิน

‘ฉันเขียนงานไม่ได้เพราะไอ้เสียงบ้านั้น ไม่มีสมาธิเลย!’

ฮโยบีใช้มือทั้งสองข้างทั้งเส้นผมดำลึบที่ไว้ยาวถึง
กลางหลัง เธอเคยแต่อ่านข่าวเรื่องเสียงรบกวนจากชั้นบนทาง
อินเทอร์เน็ต ไม่นึกเลยว่าเรื่องจะเกิดขึ้นกับตัวเอง

หญิงสาวอาศัยอยู่ที่นี้มาเกินสามปีแล้ว ส่วนห้อง 603
ที่อยู่ชั้นบนเพิ่งย้ายเข้ามาได้ประมาณสามเดือน ฮโยบียังจำวัน
ที่ห้องชั้นบนย้ายเข้ามาได้อย่างแม่นยำ เพราะนี่ก็ประหลาดใจ
ว่ายังมีคนย้ายเข้ามาอยู่ในอาคารที่กำลังจะถล่มอยู่รอบม้วนแบบนี้
ด้วยหรือ

ย้อนกลับไปสามเดือนก่อน เดือนกรกฎาคมเป็นช่วง
หน้าฝนพอดี วันนั้นฝนตกหนักมากตามเคย สายฝนซัดสาดไป
ทางนั้นที่ทางนี้ที่ขณะที่กระหน่ำลงมา ลมก็พัดวนจนหน้าต่าง
กระทบกันดังปังปัง เสียงลมและเสียงฝนผสมกันจนเกิดเป็น
เสียงแปลกประหลาด

รถตุ้สึซิวคันหนึ่งแล่นเข้ามาจอดตรงหน้าตึกแถว ฮโยบี
แหวกผ้าม่านผืนหนาออกเล็กน้อยแล้วมองผ่านกระจกหน้าต่าง
ลงไปยังทางเข้าอาคาร

‘ย้ายเข้าเวลานี้นะหรือ’

พอดูนาฬิกาก็พบว่าเป็นเวลาเลยสี่ทุ่มไปแล้ว ไฟตรง
ทางเข้าอาคารเป็นสีส้ม ทว่าบรรยากาศที่มีดลสว่างทำให้มองเห็นได้
ไม่ชัดเจนนัก ฮโยบีเลื่อนใบหน้าเข้าไปใกล้หน้าต่างอีกนิด แล้วก็
มองเห็นเงาดำของคนจากไฟรถตุ้ ชายหน้าตาตุ้ตันคนหนึ่ง อายุ

ราวห้าสิบกว่าๆ ความสูงเท่าคนทั่วไป และมีคางเหลี่ยม พุงคุณยายสวมหมวกปีกกว้างพร้อมกับเสื้อผ้าลายดอกลงจากรถแล้วจับให้นั่งลงบนรถเข็น สองคนนั้นคงจะเป็นแม่ลูกกันกระมัง ลุงคนนั้นขนย้ายสัมภาระในรถตู้ออกมาทีละชิ้น ย้ายของตัวเองโดยไม่เรียกคนมาช่วยงันหรือ ทั้งที่ฝนตกลงมาแบบนี้เนี่ยนะ

สายฝนสาดกระหน่ำลงบนศีรษะของเขา ดูเหมือนมีสัมภาระเยอะเมื่อเทียบกับการอาศัยอยู่แค่สองคน แล้วกระเป๋าดูเดินทางสี่ตำบลมาหิมาท่ามกลางบรรดาสัมภาระเหล่านั้นก็ไหลเข้ามาในสายตาของฮโยบี

ติ๋ง ติ๋ง

เธอได้ยินเสียงนั้นเป็นครั้งแรกในวันถัดมาหลังจากห้องชั้นบนย้ายเข้า

ฮโยบีเข้าใจว่า ‘คงกำลังจัดสัมภาระอยู่ละมัง ผ่านไปสักสองสามวันคงไม่มีอะไรแล้ว’ ทว่าเสียงนั้นยังคงดำเนินต่อไปไม่เพียงแต่ตอนกลางวันเท่านั้น แต่ยังลามไปถึงตอนกลางคืนด้วย ชนิดของเสียงก็มีหลากหลายแบบ มีทั้งเสียงกระทบพื้น เสียงเคาะสิ่งของดังติ๋งๆ เสียงแหลมที่ฟังเหมือนเสียงสระอื่นให้ และเสียงลั่นสะเทือนที่ส่งผ่านท่อน้ำมา

เสียงรบกวนเหล่านั้นเริ่มจะก่อกวนเธอทีละนิด แม้จะเปิดเพลง เปิดโทรทัศน์เสียงดัง ใส่หูฟังแล้วก็ไม่มียุทธศาสตร์ รู้สึกเหมือนได้ยินตั้งแต่เสียงพัดลมระบายอากาศในห้องน้ำไปจนถึง

เสียงพูดคุยพึมพำ หากแนบฝ่ามือกับผนังก็รู้สึกประหนึ่งว่าเสียงจะแล่นเร็วลงมาตามผนัง สิ่งที่รบกวนโสตประสาทมากเป็นพิเศษคือเสียงกระทบพื้นดังตึง ๆ แล้วเสียงนั้นก็ยังคงดำเนินต่อมาจนถึงปัจจุบัน

ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องส่งงานให้ตรงเวลา

ตึง ตึง

ชินเป็นแบบนี้คงเขียนนิยายไม่ได้แน่ เธอคิดพลางมองลงไปที่ขาของตัวเอง

จะใช้ขาคู่นี้ทำอะไรได้บ้างนะ

สี่ปีก่อน ฮโยบีประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ พ่อแม่และน้องชายวัยประถมที่นั่งรถไปด้วยกันเสียชีวิตในที่เกิดเหตุ มีเพียงฮโยบีซึ่งเรียนอยู่ชั้นมัธยมสามเพียงคนเดียวเท่านั้นที่รอดชีวิต หลังจากนั้นมาเธอสูญเสียความรู้สึกตั้งแต่สะโพกลงไปจนหมดสิ้น แม้จะผ่าตัดใหญ่เพื่อตามเหล็กหกแท่งเข้าไปที่เอว แต่ขาทั้งสองข้างก็ยังไม่มีความรู้สึกและขยับไม่ได้อยู่ดี ฮโยบีที่เหลือตัวคนเดียวถูกญาติ ๆ ปฏิบัติเหมือนเป็นนักโทษ และเพราะประสบอุบัติเหตุตอนมัธยมสาม ชีวิตในโรงเรียนมัธยมปลายจึงหลุดลอยไป ฮโยบีไม่ได้เรียนหนังสือ จึงหันมาเขียนหนังสือแทน แล้วก็คอยเอาสิ่งที่ตัวเองเขียนส่งประกวดเป็นระยะ ๆ จนได้รับรางวัล จากนั้นมาเธอก็เขียนนิยายลงบนอินเทอร์เน็ตและได้รับการตอบรับเป็นอย่างดี แม้จะไม่อาจกลับไปเป็นเหมือนเดิม แต่ก็ยังทำงานเขียนได้หลังเกิดอุบัติเหตุ แค่นี้ก็นับว่าโชคช่วยแล้ว

ตอนเกิดอุบัติเหตุ ฮโยบียังไม่บรรลุนิติภาวะ เงินประกันชีวิตทั้งหมดของพ่อแม่จึงตกอยู่ในมือของป้าซึ่งเป็นผู้ปกครองโดยนิตินัย ป้าบอกว่าจะเก็บเงินไว้ให้จนกว่าฮโยบิบรรลุนิติภาวะและจัดการเงินได้เอง แล้วก็ส่งเงินให้ฮโยบิใช้เป็นค่ากินอยู่ทุกเดือน รายได้จากการเขียนนิยายลงบนอินเทอร์เน็ตก็เข้าบัญชีของป้าหมด ดูจากยอดคลิกจำนวนมหาศาล เงินที่ได้รับน่าจะไม่น้อยเลย ทว่าป้ากลับส่งเงินมาให้เดือนละไม่ถึงสามแสนวอน² ด้วยซ้ำ ห้องนี้เป็นบ้านที่ลุงและป้า รวมถึงลูกสาวสองคนเคยอยู่ด้วยกัน แต่หลังจากลุงเข้าโรงพยาบาลไปเมื่อหนึ่งปีก่อน ป้าก็บอกให้เธออยู่ที่นี้คนเดียว ส่วนป้ากับลูกสาวย้ายไปอยู่แถวคังนัม³ ฮโยบิไม่มีปากมีเสียงอะไรกับเรื่องที่ป้าเอาเงินประกันของพ่อแม่ไป แล้วทิ้งให้เธอต้องอยู่ในบ้านที่จะพังแหล่มีพังแหล่เพียงลำพัง เพราะอย่างน้อยตึกนี้ก็อยู่ในจุดที่เมื่อมองออกไปไกล ๆ แล้วจะเห็นอัฐิสถานของพ่อแม่และน้อง

“รอต่อไปจนกว่าจะอายุถึงยี่สิบแล้วกันนะ”

ฮโยบิตั้งปณิธานอย่างมุ่งมั่นในใจ

แล้วก็มีเสียงตึง ๆ ดังขึ้นอีกครั้ง

“หนูทำงานไม่ได้เลยเพราะห้องข้างบน นอนกินนอนไม่หลับ ไม่รู้ว่าทำอะไรรถึงได้มีเสียงตึงตังตลอดเวลา คราวก่อนก็เขียนโน้ตไปติด

² ประมาณเก้าพันบาท

³ ย่านธุรกิจและที่อยู่อาศัยของผู้มีฐานะ

ห้องข้างบนมาค่ะ”

“นี่เธอ เธออ่อนไหวเกินไปต่างหาก ตอนพวกเธออยู่ที่นี้ ได้ยินทั้งเสียงข้างห้องเปิดน้ำ เสียงพูดของห้องข้างบน เสียงโทรทัศน์จากห้องข้างล่างด้วยซ้ำไป ออย่าอ่อนไหวไปหน่อยเลยน่า คิดเสียว่าคนเราต่างใช้ชีวิตเหมือนกันทั้งนั้น แล้วก็ปล่อยให้ซะ จะต้องให้พูดอีกสักกี่ครั้ง อ้อ จริงสิ ยังกินยาอยู่หรือเปล่า”

ป่าหรีดวงตาเล็กคู้่นั้นมองนาฬิกา ป่ามักจะเรียกว่า ‘นี่เธอ’ แทนชื่อของฮโยบีเสมอ ไม่รู้ว่าเพิ่งไปตัดผมมาใหม่หรืออย่างไร เส้นผมถึงได้ดูเต่งเป็นลอน ผิวก็ยังเรียบเนียน ฮโยบีรู้สึกวก่อน ลุงเข้าโรงพยาบาลเธอเหล่าน้อยกว่านี้ เพราะลุงเป็นคนเดียวที่เป็นห่วงเธอจากใจจริง และเป็นคนแรกที่บอกว่าอุบัติเหตุในวันนั้น ไม่ใช่ความผิดของเธอ เขาเคยทะเลาะกับป่าด้วยว่าจะปล่อยให้เด็กที่พิการอยู่ในบ้านที่ไม่รู้จะถล่มลงมาเมื่อไรคนเดียวไม่ได้ ทว่าหลังจากลุงต้องเข้ารักษาตัวในโรงพยาบาลเมื่อหนึ่งปีก่อน เธอก็ต้องติดต่อเขาผ่านป่า ขณะที่ป่าใช้ชีวิตหรูหราขึ้น ใช้เงินมากขึ้น จำนวนครั้งที่แวะมาหาฮโยบีที่บ้านก็ยิ่งลดน้อยลงเรื่อย ๆ

แม้คำว่า ‘ไม่อยากอยู่ที่นี้แล้วจะเอ่อตันขึ้นมาถึงลำคอ’ แต่เธอก็กลั้นเอาไว้ สามปีก่อน ฮโยบีเคยคิดสั้นและลงมือทำไปแล้ว ป่าพยายามจะส่งเธอไปอยู่โรงพยาบาลจิตเวช หากเธอพูดว่ารู้สึกเหนื่อยลำขึ้นมาอีก ป่าอาจอ้างว่าเธอเป็นโรคซึมเศร้าหรือจิตไม่ปกติ แล้วก็ส่งเธอไปโรงพยาบาลจิตเวชอีกก็ได้

‘ฉันไม่ได้เป็นบ้า’

“คนก็เวอร์กันไปเอง บ้านจะถล่มลงมางายๆ ได้ยังไง มันถูกสร้างมาให้คนอยู่นะ”

ป้าของเธอพูดขณะมองออกไปยังแผ่นป้ายนอกหน้าต่างต่างหากเป็นที่ที่ตึจริง แล้วทำไมป้ากับลูกๆ ถึงย้ายออกไปจากที่นี่ล่ะ

“คนเราต้องทำตัวให้มีประโยชน์เอาไว้ ถ้าแม้แต่เศร้าใจกับสภาพของตัวเอง ไม่ยอมทำงาน เอาแต่นอนอยู่ในบ้านนะใช้ไม่ได้นะ ตอนที่ยังเขียนหนังสือได้ก็ขยันเขียนเข้า รับประทานอาหารมากขึ้นด้วย ลองเขียนเรื่องอื่นๆ ที่ไม่ใช่เรื่องฆ่าคนดูบ้าง เขียนเรื่องราวฉันแต่งงานเข้าบ้านลุงเธอแล้วต้องเจอกับเรื่องเหนื่อยยากต่างๆ ลี ตั้งแต่เรื่องดูแลครอบครัวสามปีไปจนถึงเรื่องที่ต้องรับหน้าที่ดูแลเธออีก ดูแล้วมีแต่เรื่องยากลำบากทั้งนั้นเลยไม่ใช่เหรอ”

ป้าเต็มลิสตติกลีสชมพู เล็บมือทั้งสิบทาสีชมพูอย่างประณีต ทั้งที่ตอนนี้อายุเกินห้าสิบห้าแล้ว แต่เธอลืมดูเด็กกว่าอายุ สันจมูกที่เว้าเข้าไปและปลายจมูกทรงลูกศรทำให้ดูเป็นคนแข็งแรง

“ถ้าไม่มีเสียงดังกิ่งตังจากชั้นบน หนูคงจะเขียนได้ดีกว่านี้ค่ะ ช่วยไปบอกเขาให้ทีนะคะ”

ฮโยบียื่นกระดาษโพสต์-อิทที่เขียนว่า ‘เสียงดังหนักหูมากเลยคะ ช่วยระวังหน่อยนะคะ’ มาให้ ป้าคิดว่ากระดาษโพสต์-อิทไปด้วยสีหน้าบ่งบอกว่ารำคาญเต็มทน

“เหลือเชื่อจริง ๆ หากกลับฉันจะแวะเอาไปติดให้ ไม่อย่างนั้นก็จะต่อว่าให้แล้วกัน”

เดมฮโยบีตั้งใจไว้ว่าจะเอากระดาษโพสต์-อิทไปติดเอง แต่

เรื่องแบบนี้ก็ไม่ง่ายเลย วันนี้ครบรอบหนึ่งปีแล้วที่ฮโยบีไม่ได้
ออกไปนอกบ้าน เธอไม่ได้เกลียดการออกไปข้างนอกมาตั้งแต่แรก
หนึ่งปีแรกที่ย้ายมามักจะออกไปกับลุงอยู่เรื่อย ๆ ทว่าพอลุงเข้า
โรงพยาบาล เธอก็งดออกนอกบ้านไปโดยปริยาย วันแบบนั้น
เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนเดี๋ยวนี้แค่พันธณีประตูก็หัวใจติดขัดและ
หัวใจเต้นรัวทุกครั้ง

ปีที่แล้วเธอรวบรวมความกล้าออกไปกลางถนนคนเดียว
แต่แล้วรถเข็นก็สะดุดกับขอบทางเดินจนล้มคว่ำ ผู้คนหัวเราะเยาะ
พวกนักเรียนที่เดินผ่านช่วยพยุงฮโยบีขึ้นมา ทว่าเมื่ออยู่ต่อหน้า
ชุดนักเรียนที่เปล่งประกายของพวกเขา ขาทั้งสองข้างของเธอกลับ
แผ่อยู่อย่างนั้นเหมือนสุนัขตายและไม่ยอมขยับเขยื้อน

อีกทั้งสถานที่ที่นั่งรถเข็นไปได้ก็มีน้อยกว่าที่คิด เวลา
เดินทางเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่า ที่ไหนมีบันไดก็ขึ้นไปไม่ได้ ที่สำคัญ
คือฮโยบีเกลียดเสียงเวลาผู้คนมองเธอแล้วซุบซิบที่สุด

ป้าจะเอากระดาษโพสต์-อิทไปติดไว้ที่ห้องชั้นบนหรือเปล่า
หรืออันที่จริงควรถามว่าเธอได้ขึ้นไปชั้นบนจริงไหมกันนะ

ฮโยบีเข้าไปดูโซเชียลมีเดียของลูกสาวคนโตของป้า มีรูปถ่ายที่ทั้ง
ครอบครัวพากันไปสระว่ายน้ำของโรงแรมเมื่อเร็ว ๆ นี้ ฮโยบีชอบ
เป็นลูกพี่ลูกน้องที่อายุเท่ากับฮโยบี เธอเป็นคนที่มีความกล้าแบบ
สุขภาพดีเมื่อเทียบกับใบหน้าขาวจนดูซีดซีขาวของฮโยบี แถม
เส้นผมก็เงางามเป็นประกาย

สมัยเรียนฮโยบีเป็นดาวเด่นของโรงเรียน เธอทั้งเรียนเก่ง

หน้าตาดี มีหน้าซึ้งยังเด่นเก่ง และวิ่งเข้าเส้นชัยเป็นคนแรก
 อยู่เสมอ ส่วนฮโยซ็องกลับถูกเรียกว่าเป็นลูกพี่ลูกน้องของฮโยบี
 เท่านั้น เนื่องจากอายุเท่ากันจึงมักโดนเปรียบเทียบกับฮโยบีบ่อยๆ
 ฮโยซ็องในรูปถ่ายบนโซเซียลมีเดียกำลังถือกระเป๋า
 แบรนต์เนมและยิ้มร่าอยู่กับป้า เธอเพิ่งสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้
 ในปีนี้

ฮโยบีหิบบล่อมขึ้นมาแล้วจิ้มที่ขาของตัวเอง ไม่มีความ
 รู้สึกใดๆ ไม่เจ็บเลยสักนิด

เธอจิ้มลงไปอีกครั้ง คราวนี้ล่อมแทงลงไปเนื้อแล้วก็
 เสียบอยู่อย่างนั้น

ทำไมนะ ทั้งที่แทงลงบนขา แต่ทำไมเจ็บที่หัวใจ

หยาดน้ำตาอุ่นๆ หยดลงมาจากดวงตาของเธอ

ลูงที่อยู่ชั้นบนดูเหมือนอายุประมาณห้าสิบปลายๆ ถ้าไม่นับผม
 บางๆ บนกระหม่อม ในความเป็นจริงเขาอาจจะอายุน้อยกว่านั้น
 ก็ได้ เขามักใส่เสื้อผ้าสีน้ำตาลและรองเท้าผ้าใบเก่าๆ สะพาย
 กระเป๋าแล้วขับรถตู้ออกไปทำงานทุกครั้ง โดยไปทำงานบ่ายสอง
 ทุกวันแล้วก็กลับมาหลังสี่ทุ่ม วันหยุดคือวันศุกร์ แม้ตอนที่ลูง
 ไม่อยู่บ้านก็ยังมีเสียงรบกวนดังขึ้นอยู่เสมอ

ถ้าอย่างนั้นแล้ว เสียงดังตึงตึงเป็นเสียงของคุณยายที่
 อยู่บ้านคนเดียวงั้นหรือ

ฮโยบีใช้กล้องส่องทางไกลที่สั่งซื้อจากอินเทอร์เน็ตสอง
 ออกไปนอกหน้าต่าง เธออยู่ห้องนี้มาสามปีแล้ว การมองดูนอก

หน้าต่างพลางตีเมฆาแพทุกเช้าเป็นทั้งกิจวัตรและงานอดิเรก เธอจึงจดจำใบหน้าและลักษณะเด่นของคนส่วนใหญ่ได้ ทั้งหมดนี้เป็นเพราะตึกแถวที่นี่เป็นรูปตัว 7 และจากห้องของฮโยบิกี่มองเห็นทางเข้าออกได้ แต่ละชั้นมีคนอาศัยอยู่สี่ครัวเรือน ทั้งหมดหกชั้น จึงนับเป็นสี่สิบสี่ครัวเรือน สามปีก่อนเคยมีคนอาศัยอยู่เนืองแน่น ไม่มีห้องไหนว่างเลย แต่พอมีข่าวลือแพร่ออกไปว่าตึกอาจจะถล่ม ผู้คนก็ทยอยย้ายออก ดูเหมือนว่าที่อยู่ของพวกเขาจะเป็นที่นี่ แต่บ้านจริงๆ อยู่ที่อื่น ตอนนี้คนที่อาศัยที่นี่จริงๆ เหลือเพียงฮโยบิกี่ห้อง 204 ห้อง 402 และห้อง 603 เท่านั้น นอกจากห้อง 603 ที่เพิ่งย้ายเข้ามาใหม่ คนที่เหลือล้วนแต่เป็นคนชราที่เดินเหินไม่สะดวก ความจริงแล้วฮโยบิกี่ก็เป็นคนที่เดินเหินไม่สะดวกเช่นกัน

หลังจากห้องข้างบนย้ายเข้ามา ฮโยบิกี่ไม่เคยเห็นคุณยายห้อง 603 ไปข้างนอกเลยสักครั้ง และยังไม่เคยเห็นใครแวะเวียนไปที่ห้องนั้นด้วย

ฮโยบิกี่เขียนโน้ตลงไ้ว่า 'ขอนอนข้างเถอะคะ' แล้วก็เปลี่ยนมาเขียนว่า 'ช่วยเบาเสียงตอนกลางคืนหน่อยนะคะ แทน คราวนี้เธอไหว้วานคุณป้าผู้ดูแลที่แวะมาหาสัปดาห์ละครั้งนำไปติดให้ นั่นคือเรื่องเมื่อสองวันที่แล้ว กระนั้นก็ยังไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง
ติง ติง

ฮโยบิกี่ยกมือทั้งสองข้างขึ้นลูบไปหน้าที่แห่งกร้าน ในกระจกมีภาพเด็กสาวหน้าตาเหมือนตุ๊กตาตากลมที่พังแล้วนั่งอยู่

‘ถ้าเรามีครอบครัว พวกเขาก็คงไม่ทิ้งเราเอาไว้แบบนี้’
เธอล้ำกลืนความอยากร้องไห้ที่พุ่งพล่านขึ้นมาลงไป
ตึง ตึง มีเสียงดังอีกครั้ง

‘ถ้ากำจัดเสียงรบกวนนั้นไม่ได้ คงไม่มีทางเขียนงานได้
สักตัวแน่’

นักเขียนที่ไม่ส่งงานตามเส้นตายไม่มีทางทำมาหากินเลี้ยง
ตัวเองได้ ฮโยบีจึงตัดสินใจว่าจะขึ้นไปข้างบนด้วยตัวเอง

กดลองอ่าน